

ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่

โดย หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

แห่ง วัดอรัญบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

แสดงธรรมเทศนาที่บ้านลานทอง

23 ธันวาคม 2540

โพสท์ในลานธรรมเสวนา หมวดสติปัญญา ๔ กระตุ้ 14576 โดย : รักษา 05 มิ.ย. 48

นโมตส ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธส

นโมตส ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธส

นโมตส ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธส

มโนปุพพฺพคฺมา ชมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา ตี

โอกาสนี้จะได้แสดงพระธรรมเทศนาคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อประดับสติปัญญาบารมี ของพุทธบริษัททั้งหลาย ที่มาประชุมกันในที่นี้ นั่งอยู่ข้างนอกก็คงจะมีเม็ง มีไม้ไผ่หรือ เออ เนี่ยะผู้นั่งข้างนอกก็ตั้งจิตตั้งใจ สำรวมใจให้ดี ก็เหมือนกับอยู่ข้างในนั้นแหละ มันสำคัญอยู่ที่เราสำรวมใจ เคารพต่อพระธรรมจริงๆ พระธรรมนี้เป็นนิยานิกรรม นำผู้ประพฤติปฏิบัติตามให้ พ้นจากทุกข์ภัย ในสงสารไปได้จริงๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่าธรรมทั้งหลายนั้นมีใจถึงก่อน มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จแล้วด้วยใจ ดังพุทธภาษิตที่ยกขึ้นเบื้องต้นนั้นแหละ ให้พากันเข้าใจ ธรรมทั้งหลายที่เป็นบุญก็ดี เป็นบาปก็ดี ไม่ใช่บุญไม่ใช่บาปก็ดี ธรรมเหล่านั้นไม่ใช่มันเกิดเองมันนะไม่ใช่ ใจต่างหากละ เป็นผู้ดำริขึ้นมา เป็นผู้สร้างขึ้นมา จึงมีได้ ขอให้เข้าใจตรงนี้ ดังนั้นผู้ที่มีปัญญาได้ฟังคำสอนพระพุทธเจ้าแล้ว เมื่อธรรมเหล่านี้เป็นบาปอกุศล จะนำตนให้ไปสู่ทุกข์ เห็นแจ้งด้วยปัญญา อย่างนี้แล้วก็อย่ามันละ ละเว้น ไปเลย อ้าวทำแล้วมันนำไปสู่ทุกข์นี้มีประโยชน์อะไรละ มันก็มีแต่ทุกข์เท่านั้นนะ ไปเบื้องหน้า หรืออยู่ในปัจจุบันนี้ก็เป็นทุกข์เหมือนกัน เช่นอย่างการเบียดเบียนกันอยู่หมู่นี้ล้วนแต่ไม่มีศีลทั้งนั้นเลย ล้วนแต่ไม่ได้สำรวมในศีล ล้วนแต่ไม่ให้อภัยต่อกันและกัน ถือตัวถือตนถือเราถือเขาว่าเราเก่งอย่างโน้น เราคืออย่างนี้ ไม่ยอมอ่อนน้อมหัวหากันและกันเลย หมู่นี้มันล้วนแต่คน ไม่มีศีลทั้งนั้น

ที่มันทำความทุกข์ให้แก่กันและกัน อยู่ในโลกลี้นะ เหตุที่คนไม่มีศีลก็เพราะไม่รู้จักรักษา
จิตตัวเอง ไม่ควบคุมจิตตัวเอง เมื่อปล่อยจิตของตนให้เลื่อนลอยอยู่นั้นตัณหา มันก็ได้ช่อง
ตัณหา ก็เข้าครอบงำ ตัณหา มันก็บันดาลให้อยากได้ อะไรต่ออะไรสารพัดในทางที่เป็น
บาปบ้าง เป็นบุญบ้าง ไม่ใช่บุญ ไม่ใช่บาปบ้าง มันก็อยากไปทั่วเลยมัน ไม่มีขอบเขตบัดนี้
ความเป็นผู้ไม่สามารถจะควบคุมจิตใจตัวเองได้ หรือไม่มองเห็นว่าบุญ บาป คุณโทษนี้
เกิดจากจิตนี้มองไม่เห็น นี่ก็เกิดจากที่อื่น มันถึงไม่ควบคุมจิตตัวเอง ถ้าผู้ใดพิจารณา
เห็นว่า โอ้ บาปก็ดี บุญก็ดี คุณก็ดี โทษก็ดี ล้วนแต่เกิดจากจิตดวงนี้ทั้งนั้นเลย ดังนั้นเรามา
ควบคุมจิตนี้ซะ เรียกว่าตนเองควบคุมตนเองก็ว่าได้ เอาละเราจะไม่ใช่กายวาจาทำ สิ่งที่เป็น
เป็นบาป และจะไม่พูดสิ่งที่เป็นบาปเป็นโทษ เพราะว่าใช้กายวาจาทำบาป ลงไปแล้วกาย
วาจาไม่ได้รับผลแห่งบาปนั้น ผู้รับผลแห่งบาปนั้นคือใจ ต้องให้เข้าใจให้มันถูกต้องอย่าง
นี้ เรากาวนา ที่ไรๆ ก็พิจารณา ลงไปให้มันลงสู่จิตนี้แหละ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมันจะ
ปรากฏออกมาได้อยู่ที่เราเห็น เรารู้กันอยู่ที่นี่นะ เพราะอาศัยภพของจิตนะมัน ใช้กาย
บังคับกายวาจาให้แสดงออกมา เนี่ยถ้าไม่มีจิตดวงนี้ไม่มีใครแสดงอะไรออกมาได้เลย
ถ้ายังมีแต่ร่างกายนี้มันก็เหมือนต้นไม้ที่ตัวเองนะ ต้นไม้มันไม่มีจิตวิญญาณครอง

เหตุนี้มันไม่ได้สามารถจะแสดงความคิดความชั่วอะไร ออกมาให้คนได้รู้ได้เห็น
เลย มันมีแต่เจริญขึ้นแล้วก็วิบัติไปตามกาลตามเวลาของมันเท่านั้นเอง ต้นไม้ที่มันไม่มี
จิตวิญญาณครอง เพราะฉะนั้นมันถึงไม่มีนรกมีสวรรค์อะไรหรอก มันหมดอายุมันแล้ว
มันก็ตายไปเท่านั้นเองนะ คือว่าคนเราไปแปรรูปทำบ้านทำเรือน อะไรต่ออะไรอยู่

ส่วนร่างกายคนเราคิดดูให้ดี เมื่อบุญกุศลแต่หนหลังตกแต่งให้ ก็ว่าเราได้ทำบุญ
กุศลแต่หนหลังอย่างไรมา มากน้อยเท่าใด บุญนั้นก็มาจิตมาปฏิสนธิในท้องของมารดา
อาศัยธาตุของมารดา บิดาอยู่ จิตดวงนี้นะแล้ว บุญกุศลก็มาแต่งธาตุของมารดาบิดานั้น
แหละ ให้เป็นตาเป็นหูเป็นจมูก เป็นลิ้น เป็นกาย เป็นมือ เท้า อวัยวะน้อยใหญ่ต่างๆ นั้น
ถ้าหากว่าเป็นร่างกายที่สมบูรณ์ไม่บกพร่องอะไร ก็หมายความว่าบุญทั้งนั้นเลยแต่ให้ ถ้า
ร่างกายของใครบกพร่องไป พิกลพิการ ตาบอดหูหนวก หรือว่าแขนด้วนขาด้วน มาแต่
กำเนิดนั้นเรียกว่าบาปมันตามมา บาปที่ผู้มันมันทำตามแต่ก่อน โน้นนะมันตามมา ตกแต่ง
ให้ ผู้มันก็เลยได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะว่าหาเลี้ยงตัวเองก็ไม่ได้ อวัยวะ
ร่างกายไม่สมบูรณ์ไม่มีกำลัง พอที่จะทำอะไรต่ออะไรได้ ส่วนมากลูกก็อาศัยพ่อแม่ที่
แหละเลี้ยงไป จนใหญ่จนโตขึ้นมา แล้วก็เลี้ยงกันไปจนตายจากกันนั้นละมังผู้หนึ่ง

พ่อแม่ตายแล้วก็เอา พี่น้อง เลี้ยงกันต่อไป คนมีกรรมมีเวรนะ มันไม่ใช่กอดทุกข์ไว้กับตัวคนเดียว มันกอดทุกข์ให้ผู้เกี่ยวข้องมากมาย นี่แหละพิจารณาหาเรื่องพิจารณาให้มัน กว้างขวางให้มันรู้ให้มันเข้าใจ โทษของบาปของกรรมต่างๆ ลงไปอย่างนี้เราจะได้ เบื่อ เบื่อแล้วจะไม่ทำบาป จะไม่ลู่อำนาจแก้ค้นหาความอยาก อันเป็นไปเพื่อบาปเพื่อโทษนั้นๆ ถ้าหากว่าเราไม่มีอุบาย สอนใจเพียงพอ ใจนี้เมื่อเหตุผลไม่เพียงพอมันก็ไม่เชื่อ นะ นั่นแหละ ผู้ที่หาเหตุผลมาก็คือใจ ใจก็คือปัญญานั้นเองแหละ ใจฉลาดแล้วก็หาเรื่องอุบายมาสอนตน มาพิจารณาเหตุผลใน สิ่งที่ตนกระทำนั้นมันดี หรือไม่ดี มันผิดทางหรือถูกทาง

อย่างนี้มันก็เป็นหน้าที่ของตัวเองทั้งนั้นเลย จะให้ผู้อื่นนั้นพยากรณ์ให้หรือบอกให้ ว่ากล่าวให้ อย่างนี้ไม่สมควรนะ แมื่คนอื่นเขาว่ากล่าวตักเตือนถ้าหากว่า你不ทำตาม แล้ว เขาก็ทำอะไรไม่ได้ มันก็เรื่องของตัวเอง ดังนั้นทางที่ดีเราฟังคำสอนของ พระพุทธเจ้าแล้ว เราก็มาฝึกตนให้มัน ชอบแต่กุศลคุณงามความดี อันความชั่วนั้น ฝึกสอนเข้าไปไม่ให้มันชอบ ไม่ให้มันพอใจ เพราะ โลกนี้มันมีดีกับชั่วเป็นคู่กัน ถ้าหากว่ามีแต่ดีล้วนๆ มันก็ไม่อยากลำบากอะไรแหละ

มันก็เป็นสุขทุกถ้วนหน้าไปเลยแหละ แต่ถ้ามันมีชั่วล้วนๆ มันก็ไม่มีสุขซักหน่อย โลกนี้ มันก็มีแต่ทุกข์เท่านั้นแหละถ้ามันมีแต่ชั่วล้วนนะ แต่นี้มันมีดี มีชั่วปนเปกัน เพราะฉะนั้นจึงแบ่งกันไป บางคราว บางคราวก็เป็นสุขบ้าง บางคราวก็เป็นทุกข์ไป เป็นอยู่อย่างนี้แหละ แล้วพวกเราไม่เบื่อหน่ายบ้างหรือ อ้อคิดดูให้ดี เพราะทำทั้งบาปทำทั้งบุญ นี้เองแหละมันเป็นเหตุให้ ได้รับสุขบ้าง ได้รับทุกข์บ้าง ได้รับความเจริญบ้าง ได้รับความเสื่อมบ้าง

ในชีวิตนี้ละ นี้ถ้าหากว่าพิจารณาให้ ละเสียกว้างขวางออกไปอย่างนี้แล้วจะได้ เบื่อหน่ายความชั่วทั้งหลาย จะไม่ปรารถนาจะทำมันแล้ว เราจะทำแต่ความดีเท่านั้น เมื่อเราทำแต่ความดีที่เป็นประโยชน์ตนและผู้อื่นนั้นมันจะอดตายก็ให้มันอดลองดูซิ เรา ตัดสินใจลงไปอย่างนี้แล้วมันไม่ตายดอก ความจริงนะ เมื่อเราทำในทางที่ถูกต้อง ไม่คิด คิดไม่ผิดกรรมแล้ว อานิสงส์แห่งการทำความดีนั้นนะมันก็คลบบันดาลให้ เรามองเห็น ช่องทางทำมาหากิน มันต้องมีอยู่นั้นนะช่องทางมันนะ แต่ว่าเราก็ต้องอดทนทำไปก่อน

เพราะการทำความดีนี้ ทำวันนี้จะให้ผลวันพรุ่งนี้แบบนี้มันไม่ได้ คุณแต่ปลูก ต้นไม้ลงในดินนะ ต้องหลายเดือนกว่ามันจะมีดอกออกผลได้ นี่คุณแต่ธรรมดาดีนะ มันก็ ยังแสดงให้เห็นแล้วนะ ธรรมดาดีทั้งหลายก็ต้องอาศัยกาลเวลาเหมือนกัน กว่ามันจะ ได้รับผลมัน การทำความดีหรือความชั่วของคนเราก็ เป็นเช่นนั้นแหละ ก็ต้องอาศัย กาลเวลาทำความดีถ้าไม่ถึงกาลเวลาที่มันจะให้ผล มันก็ยังไม่ให้ผลไม่ได้ เหมือนกับว่าทำ ความดีแล้วไม่เห็นมีดอกมีผลอะไรขึ้นมาเลย เหมือนกับไม่มีมรรคไม่มีผลอะไรเลยอย่าง นี้ละ เออคนที่ที่ไม่รู้จักเหตุผลโดยแจ่มแจ้งเป็นเช่นนั้น ผู้มาพิจารณาเห็นเหตุผลโดยแจ่มแจ้ง ก็ดั่งกล่าวมาแล้วนั้นนะ มันก็คิดดูเถอะเค้าปลูกต้นไม้ที่มีผลดั่งนั้นก็ยังไม่ต้องอาศัย เวลานานพอสมควรนะ กว่าจะได้หมากได้ผลขึ้นมา อันนี้การที่เราทำความดี ละความชั่ว ก็เหมือนกันอย่างนั้นแหละ กว่าความดีนั้นมันจะได้โอกาสให้ผล ก็ต้องกินเวลานาน ถ้า พุทธตามหลักก็หมายความว่า ที่ชีวิตของเราที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้เราอาศัยบุญเก่าหล่อ เลี้ยงไว้ เมื่อบุญเก่าหล่อเลี้ยงยังให้ผลอยู่อย่างนี้ บุญกุศลที่เราทำขึ้นมาใหม่นี้ยังให้ผล ไม่ได้ ขอให้เข้าใจ อันนี้แหละคนไม่ค่อยเข้าใจไปตรงนี้เองนะ

เมื่อตอนต้องการปรารถนาอะไรให้รำให้รวยขึ้นมา จะคิดว่าบุญจะช่วยก็ทำบุญบัดนี้ ทำบุญแล้วอธิษฐานว่า ด้วยอำนาจบุญกุศลนี้ ขอให้ข้าพเจ้าถูกรางวัลที่หนึ่ง หรือถ้า ข้าพเจ้าค้าขายได้กำไรงามๆ อะไรอย่างนี้ละ อ่าเมื่ออธิษฐานอย่างนี้ให้ทานไปทำบุญไป เมื่อมันไม่ได้ให้ผลตามเป้าหมายอย่างนั้นละ ก็เอาละไม่เชื่อบุญแล้วบัดนี้ละ เอ้อทำบุญ นี้เสียเปล่า ใจเจ้าคิดว่า กลับมาได้กิน คนบางพวกบางเหล่าพูดกันมาเป็นอย่างนั้นแหละ ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น ทำบุญไม่ได้เสียเปล่าเลย จะเสียเปล่าอย่างไร เราใส่บาตรให้พระ อย่างนี้ละ พระท่านก็ได้ฉัน เอ้อข้าวเราจะสูญหายไปไหนละ ข้าวอาหารก็เป็นประโยชน์ แก่พระผู้รับทาน เป็นอย่างงั้นนี้ ทำไมจึงว่ามองไม่เห็นผลเลย เอ้ามองไม่เห็นผลที่ว่า ให้ ทานข้าว ข้าวไม่เห็นปรากฏมา ให้ทานเงิน เงินไม่เห็นหลังไหลมา บางคนก็คิดอย่างนั้น แหละ ก็อย่างที่ว่ามาแล้วนั้นแหละขอให้เข้าใจ

เหมือนเราปลูกต้นหมากรากไม้ต่างๆ นั้นแหละ ไปคิดเอาที่แล้วก็แล้วกันแหละ ผู้ใดเมื่อ มาคิดรู้อย่างนี้แล้วมันก็ไม่ สงสัยแคลงใจ ว่าเมื่อตอนทำบุญทำทานไปแล้ว บุญไม่อำนวย ผลให้ตนร่ำรวยเจริญ ตามเป้าหมาย ก็ไม่เดือดร้อนไม่วุ่นวาย เพราะว่ารู้อแล้ว เนี่ยะ บุญ กุศลที่ทำนั้นนะ เมื่อมันยังรวมกำลังไม่ได้ ยังไม่ถึงกาลเวลามัน มันก็ให้ผลไม่ได้ เหมือน ต้นไม้อย่างที่ว่ามาแล้ว เป็นเช่นนั้น บาบก็เหมือนกัน บุคคลทำบาปในโลกนี้ บางทีมันไม่

ให้ผลเลย ยังให้อยู่สบายๆ ไปก่อน ต่อเมื่อละ โลกนี้ไปแล้วบาปนั้นจึงให้ผล นำไปสู่ส่วนรกอบายภูมิ เช่นนี้นะ

อ้าว บาปที่ทำปัจจุบันนี้ทำไมมันจึงไม่ให้ผลในปัจจุบัน มันไม่ให้ผลเพราะบุญรักษาอยู่ ชีวิตนี้นะ บุญที่ผู้ันั้นทำมาแต่ชาติก่อนนั้นนะ รักษาร่างกายชีวิตนี้อยู่ เพราะฉะนั้นบาปที่ทำในปัจจุบันนี้จึงให้ผลไม่ได้เลย มันก็คอยไปอยู่นั้นนะ บาปกรรมนะ คอยไปจนกว่าบุญเก่าที่ทำมาแต่ชาติก่อนหมดลง มันก็ตาย พอตายจิตออกจากร่างนี้ บาปก็นำไปเท่านั้น นำดวงจิตดวงนี้ ไม่ได้นำกายนะ นำจิตดวงนี้ไป ไปบังเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกายไป ตามกรรมที่เขาทำนั้นๆ เอ่อเป็นอย่างงี้

เพราะฉะนั้น เราต้องพิจารณาให้เข้าใจมันแจ่มแจ้ง ดังนั้นแหละบาปนี้จึงเป็นสิ่งที่ควรกลัวนักกลัวหนา อย่าไปกลัวดอกกลัวอยาก กลัวอายุจะสั้นถ้าไม่ได้อยู่ดีกินดี ไม่ได้ทำบาปทำกรรม อย่างว่ำนั้นนะ ไม่ควรกลัวไปอย่างนั้น ใ้ชีวิตนี้มันมีบุญกุศลที่ทำมาแต่ชาติก่อนตามมารักษา หล่อเลี้ยงอยู่ ฉะนั้นเราหาอาหาร ได้โดยทางบริสุทธิ์ไม่ผิดศีลผิดธรรม อย่างนั้นเราเอามาเลี้ยงมัน มันก็ไม่ว่าอะไรนะ เมื่อบุญกุศลยังมีอยู่กินอะไรก็มีรส อร่อยเหมือนกัน ถ้าหากว่าบุญกุศลที่ทำมาแต่ชาติก่อน นั้นมันน้อยลงๆ แล้ว กินอาหารการบริโภคอะไรก็จืด ก็จืดไป แล้วก็ไม่ค่อยได้มากเสียด้วย อย่างคนแก่ นี่นะ อย่างนี้ใ้ตัวเองก็แก่มาพอแรงแล้ว จะว่ามันรู้เรื่องนั้นแหละ ตั้งแต่ยังหนุ่มนะฉันข้าว ว่าข้าวหมดหลาย พออายุมากเข้ามาแล้ว เจ็ดสิบ แปดสิบเข้ามาอย่างนี้ มากำหนดดูข้าวที่ เอาไว้ในบาตรไว้ฉัน ไม่มากมาอะไร ไม่หมดทัพ แต่ละวันละวัน หมดน้อยเดียวแต่มันก็อยู่ได้ อยู่ได้เพราะอะไร เพราะว่าธาตุไฟมันอ่อนแล้วมันก็ อยู่ไปตามกำลังธาตุนั้นแหละ ถ้าธาตุไฟมันแก่กล้า ถ้าเรารับประทานอาหาร เข้าไปน้อย มันเผาอาหารนั้นหมดแล้วมันไม่มีอะไรจะเผา มันก็เผากระเพาะ ถ้าใ้ใ้ให้เจ็บให้ปวดเข้าไป อย่างนี้แหละ มันธาตุไฟแรงคนยังหนุ่มยังแน่น เป็นอย่างนั้น แต่คนแก่แล้วธาตุไฟมันอ่อนลงไปแล้ว ไปรับประทานอาหารใ้มากเกินไปกว่ากำลังของธาตุไฟ ไม่ไหว เดียวก็ท้องอืดท้องเฟ้อ ปวดท้อง เข้ามาแล้วก็อยู่ไม่สบายแล้ว เป็นยังงั้นเพราะฉะนั้นเราต้องพิจารณาใ้รู้ ในเรื่องหมู่นี้นะใ้รู้ไว้ ก็เพราะร่างกายอันนี้มันบุญกรรมเป็นเครื่องตกแต่ง อย่างว่ำนั้นแหละ เราจะแต่งเอาใ้ใ้ได้สมประสงค์ ไม่ได้เลยสุดแล้วแต่บุญกรรม บาปกรรมที่ตนทำมาในชาติก่อนนั้น ติดตามมาตกแต่งอย่างไรก็ได้ อย่างนั้น

บางคนทำบุญ กุศลให้ทานแต่ของดีๆ ของ สวยๆ งามๆ มา แล้วเป็นผู้มีกิริยาจาก
อ่อนโยน พูดจาอ่อนหวาน ไม่พูดกระแทกแตกดันใคร แล้วก็ไม่มีใครกริ้วใคร มีความ
อดทนสูง ใครจะ ตำจะว่า ดิเตียน ก็ไม่แสดงอาการ โกรธกริ้ว โกรธา ผู้ใดฝึกตนแบบนี้
แล้ว ตายเกิดไปชาติหน้า ก็จะเป็นคนสวย คนงาม มีกิริยามารยาท ละมุนละม้าย ใครเห็น
เข้าก็ ประารถนาคบค้าสมาคม นี้ไอ้คนเราน่ะมันเป็น ไปด้วยอำนาจแห่งบุญกรรม
บาปกรรมอย่างว่า อย่าไปเชื่ออย่างอื่นเลย เห็นคนอื่นเขาสวย เขางาม เขาดี อัจฉาก็มีบาง
คนนะ นั่นแหละ ถ้าผู้ใดมานึกคิดว่าไอ้ คนผู้นี้ต้องได้ทำบุญกุศล ต้องได้ฝึกตนมาแต่ก่อน
เขาเป็นผู้ไม่โกรธ ไม่ด่า ไม่แข่งไม่แสดงกิริยา หยาบคาย ต่อใคร และใครมาแต่ชาติก่อน
เขาไม่แสดงหน้าตาบูดบึ้ง ต่อคนทั้งหลาย แม้ใครจะว่ากระทบกระทั่งอะไรเขาก็ยิ้มรับ
เสมอ คนผู้เช่นนี้แหละ เกิดมาเขาจึงสวย จึงงาม จึงมีคนห่มห่อ มีคนนับถือลือลือหน้า แม้เรา
ก็เหมือนกันถ้าเราฝึกตน ให้ ดีให้งามอย่างงี้แล้ว ชาตินี้ถึงจะรูปร่างไม่สวยงาม จะไม่มี
คนนับถือลือลือหน้าแต่ ไปสู่ชาติหน้าโน้นแหละ บุญกุศล ที่เราฝึกตน ที่ว่าอย่างงี้เมื่อ
ก็เนี่ยะ มันก็จะมาอำนวยผลให้ เกิดไปในชาติหน้าให้มีรูปสวย รูปร่าง ให้เป็นคนใจดีใจ
เย็น มีกิริยามารยาทอ่อน โยน พูดจาปราศรัยอะไรก็ไพเราะเพราะพริ้ง คนทั้งหลายได้พบ
ได้เห็น ได้ฟังแล้ว ก็ชอบใจพอใจอยากคบหาสมาคมเหมือนอย่างเขา

แต่ว่า การทำบุญทำทานอย่าไปปรารถนาผิดทาง การปรารถนาผิดทางเป็นทุกข้ออีก
เหมือนกันอย่าง เช่นนาง กัณหาสินานารถ พระราชธิดาของพระเวสสันดร และพระนาง
มัทรีนั้น เมื่อพระเวสสันดรให้ทานแก่ชุกไป ชุกก็เข็นตีไป ฝ่าย ท้าวชาติเปื้อนผู้ชายมี
ความอดทน อดเอาทนเอา พรหมณ์ดีก็ยอมให้เขาตีไป แต่ฝ่ายน้องสาวนางกัณหาสินานา
รถนี้ เมื่อ พรหมณ์ ดีเข้าไปเจ็บปวดมาแล้วก็นึก โอ๊ยพ่อแม่เรานี้ ไม่รักเราไม่เอ็นดูเราเลย
ปล่อยให้พรหมณ์ เข็นตีเรามาทนทุกข์ทนยากลำบากอย่างงี้ละ เอาละต่อจากชาตินี้ไป
ขออย่าให้เราได้เกิดร่วมกับพ่อแม่คู่นี้ เลย นางกัณหาก็ปรารถนาลงอย่างงั้นนะ ในที่สุด
เมื่อพระเวสสันดร สวรรคตแล้วก็ไปเกิดสวรรค์ชั้น ดุสิต จากสวรรค์ชั้นดุสิตลงไปเกิด
เมืองกบิลพัสดุ์ จะได้ออกบวชตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าเนี่ยะ พระนางกัณหานั้น ก็ไม่ได้ไป
เกิดกับพระนางพิมพาเลย มีแต่พระราहुล มีแต่ท้าวชาติตั้งแต่ครั้งเป็น ลูกชายของพระ
เวสสันดร โน้นแหละ ติดสอยห้อยตามไปเกิดด้วย แต่นางกัณหานั้นนะ ในชาติต่อๆ มา
เป็นคนมีรูปสวยรูปร่าง เพราะเหตุว่าชาติหนึ่งเขาไปเกิดในตระกูลยากจน แล้วบัดนี้ ใน
คราวครั้งนั้นในเมืองเขาทำ เล่นมหรสพ เล่นนักรักชัฏกัณกัน บัดนี้ผู้ลูกสาวนี้ก็ไปขออ่อน

วอนขอเครื่องประดับกับแม่ แม่ก็ว่าเราเป็นคนยากคนจน เราจะไปเอาเครื่องประดับที่
ไหนมาให้ เออถ้าหากว่าแม่ไม่มีจะให้ลูกจะ ขอลาแม่ไปหารับจ้างเอา ขอให้ได้
เครื่องประดับมา แม่ก็อนุญาต นางก็เที่ยวไปบ้านเศรษฐีไปขอรับจ้างเศรษฐี ขอให้ได้ผ้า
ดอกคำ ซักสองผืน เศรษฐีก็ว่าได้แต่ต้องรับจ้างเราอยู่สามปี ถึงจะได้ เอ้าสามปีก็สาม รับ
ทำงานให้บ้านเศรษฐีอยู่อย่างนั้นแหละ จะรอครบสามปี เศรษฐีก็เลยประทานผ้าให้ สอง
ผืนผ้าสีดอกคำ ผ้านั้นมีสีเหลืองเหมือนทองคำหมายความว่างั้นแหละ บัดนี้คราวนี้นั้นะ
ดูเหมือนจะมีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นหรือไฉนเนี่ยะ ก็มีพระสงฆ์องค์หนึ่งเดินทางมา นาง
คนนี้ก็นุ่งห่มผ้าดอกคำ เห็นจะนุ่งผ้าธรรมดาแล้วก็เอาผ้าดอกคำนี้ห่มรวมเข้าไป แล้วหอบ
น้ำลงไปทน้ำ ไปตักน้ำ พระนั้นเดินทางมาถูกโจรปล้นเอา ผ้าจีวรสบงไปหมด พระก็เลย
เอาใบไม้เย็บนุ่งแทน ผ้าสบงจีวรมา นางคนนี้ก็เห็นเข้าก็เลยถามว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็น ไฉน
นุ่งใบไม้แบบนี้ ก็อาดมาเดินตามทางมานี้ โจร นะมันแย่งเอา ปล้นเอา ก็เลยสละให้โจรเขา
ไปหมดเราก็เลย นุ่งใบไม้แทนผ้ามานี้ว่างั้น

นางเกิดศรัทธาขึ้น ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอถวายผ้า ผืนนี้ให้แก่ท่าน ก็เปลื้องเอาผ้าผืน
หนึ่ง ที่ห่มนั้นถวาย พระองค์นั้น พระองค์นั้น ได้แล้วก็ไปบังพุมไม้แล้วก็ไปถ้ำใบไม้
ออก แล้วก็เอาผ้าดอกคำผืนนั้นนุ่ง เดินออกมานางเห็นเข้าก็โอ้สวยามจริงนะ ก็เลย
เปลื้องผืนที่สองออกไป แล้วอธิษฐานว่า ด้วยอำนาจที่ข้าพเจ้าให้ทาน ถวายผ้าสีดอกคำนี้
เกิดไปชาติใดขอให้ข้าพเจ้ามีรูป สวयरูงามแล้วก็มิพพรรณเหมือนอย่าง ผ้าดอกคำนี้เอง
ว่างั้น ชายใดเห็นแล้วขอให้ตาค้างไปเลย ขอให้หลงละเมอไปเลยว่างั้น ไปปรารถนา
อย่างนั้นแหละ พอชาติต่อมาบุญกุศลอันนั้น ก็อำนวยผลให้ไปเกิด ในตระกูลอัน
พอมิพอกินเข้าไป แล้วก็มิรูปร่างงาม ผิวพรรณก็เหมือนอย่างผ้าดอกคำนี้เอง ชายใด
เห็นเข้าก็ตาค้างอย่างที่ว่างั้นแหละ ก็ละเมอเพื่อฝันไปทั่ว ตลอดถึงพระราชามหากษัตริย์
เห็นเข้าก็ไม่ไหวอยากจะ ได้ อยากจะได้เอาเหลือสิ้นพื้นประมาณจน ว่าเสวยอาหารก็
ไม่ได้นอนก็ไม่หลับ พวกเสนาอำมาตย์ก็เลยทำอุบายอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น แล้วให้
พระราชานี้เบื่อหน่าย ก็จึงได้งดจากการที่ไปผูกพันกับหญิงคนนั้น จนในที่สุดนางก็ค้นหา
นั้นนะ เมื่อมาถึงศาสนาพระพุทธเจ้าของเราเนี่ยะ นางก็ไม่ได้ไปเกิดร่วมกับพระองค์แล้ว มี
แต่ท้าวชาติเท่านั้นไปเกิดเป็นราहुล

บัดนี้ส่วนภคยานี้มาเกิด ในตระกูลเศรษฐีตระกูลหนึ่งในเมืองสาวัตถี อ้าเมื่อเกิด
มาแล้วรูปร่างผิวพรรณสวยสดงดงาม สีเหมือนดอกบัวดอกทองคำ พ่อแม่ก็เลยตั้งชื่อให้

ว่าอุบลวรรณ แปลว่าผู้มีผิวพรรณผุดผ่องเหมือนดอกบัว เป็นอย่างนั้น ชาตินั้นก็อู้อี้ พวก ลูกของเศรษฐี คหบดี ตลอด พระราชามหากษัตริย์ก็มาสู่มาขอ พ่อกับแม่พิจารณาเห็นว่า ถ้าไปยกให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเดี๋ยวมันก็จะเกิด สงครามกลางเมือง กันละจะฆ่ากันตายป่นปี้ ว่างั้นนะ พ่อก็เลยพูดกับลูกสาวว่าลูก เรื่องมันยุ่งยากเหลือเกิน ในโลกสงสารอันนี้เป็น อย่างนี้แหละ อยากให้ลูกรู้อยู่เนี่ยะ พ่อว่าลูกควรหนีไปบวชเสียดีกว่า อย่าให้ใครได้เลย มันจะไม่ได้รบราฆ่าฟันกันว่างั้น ลูกก็เลยเห็นดีเห็นชอบด้วย พ่อแม่ก็เลยส่งไปให้สำนัก นางภิกษุณี ก็เลยได้บวชเป็นนางภิกษุณี ค่าที่ก็ได้สร้างบุญบารมีตามพระเวสสันดร ตาม พระพุทธเจ้ามาแต่ชาติก่อนหนหลัง เมื่อบวชแล้วบำเพ็ญไปไม่นานท่านก็เลยสำเร็จ อรหันต์ พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณแตกฉาน ในอรรถในธรรม มีฤทธิ์มีเดชอีกด้วย เป็น อย่างนั้น อันนี้ที่นำมาแสดงสู่ฟังนี้หมายความว่า เมื่อไปตั้งความปรารถนาผิดนะ มันทำ พิษแก่ชีวิต ท่องเที่ยวไปในสงสาร ได้พบแต่เรื่องรำคาญเรื่องเดือดร้อน ดั่งนางกัณหาสิ นารณนั้นแหละให้พากันเข้าใจ ฉะนั้นเราคนไทยทานจบศีรชะแล้วอธิษฐาน ด้วยอำนาจ แห่งบุญกุศลที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญนี้ ขอให้ข้าพเจ้าพ้นทุกข์พ้นภัยในสงสาร เท่านั้นแล้วก็ให้ ทานไปเลย อย่างนี้ะมันไม่เป็นเวรอย่างที่ว่า มาแล้วนั้นแหละ

ถ้าจะมีเงินทองข้าวของอะไรมา มันก็ไม่หวงแหน มันก็ยินดีในการบริจาคทาน ถ้า จะมีรูปสวยรูปงามมา มันก็ไม่หลงใหลในรูปนั้น มันก็มองเห็นรูปทั้งหลายนั้น สวยงาม ประณีตอย่างไร มันก็ไม่เที่ยงแท้แน่นอน มีความเกิดขึ้นแล้วก็เสื่อมไปสิ้นไปแปรปรวน ไป ทำคุณงามความดีไป เพราะถึงจะสวยจะงามอย่างไร มันก็ไม่พ้นจากแตกจากดับ ไป ก่อนที่มันจะแตกจะดับเรา ใช้มันสร้างบุญสร้างกุศลชะดีกว่า ธรรมดาผู้ตั้งความ ปรารถนาไว้ถูก บุญมันก็บันดาลให้เกิดปัญญามองเห็นช่องทางพ้นทุกข์ได้ ดังกล่าวมานี้ อย่างพวกเรา ที่ได้มาชุมนุมกันในที่นี้ก็ดี ก็ให้ถือว่าเรามีบุญไม่ใช่บ่อยนะ ถ้าหากว่าบุญ แต่หนหลังเราไม่ได้มีไม่ได้ทำมา คงจะไม่กระตือรือร้นมาฟังเทศน์ฟังธรรมกันอย่างนี้ นะ

เพราะว่าไม่มีบุญกุศลครบถ้วนแล้วมันไม่ได้ดอก มันไม่เกิดศรัทธา มันห้วงการ ห่วงงานห่วงเล่นห่วงสนุก ห่วงดูโทรทัศน์ สารพัด ตั้งแต่เครื่องล่อตาลวงใจ ในโลกนี้ะ ถ้าบุญกุศลไม่แรงมันถึงความห่วงเหล่านั้นไม่ได้ มันถึงความสนุกสนานไม่ได้เลย อันนี้ พวกเราสละได้อย่างนี้ะ แสดงว่าพวกเรามีบุญมากพอสมควรนี่ ดังนั้นขอให้พากันรัก บุญตัวเองให้มาก อย่าไปปรักกิเลสตัณหามากกว่าบุญกุศล ให้รักบุญรักความดีที่ตนทำมา

ตนรักษาศีลทำให้บริสุทธิ์ อย่างนี้จะขอให้รักให้ทนุทนมไว้ อย่าให้ศีลมันขาด แม้ว่าจะอดอยู่อดกินอยู่บ้างก็ ยอมเสียสละลงไป ไม่เป็นไรหรือขอให้มีศีล เป็นเครื่องประดับตัวแล้ว แม้เราจะอยู่ในโลกนี้ก็ไม่ใช่เป็นทุกข์เดือดร้อน อานิสงส์ศีล นี่มันก็คลบันคาลให้มีอยู่มีกินอยู่นั้นแหละ ถ้าผู้ใดไม่ยอมเสียสละความชั่ว เสียก่อนแล้วความดีมันก็ไม่งอกขึ้นมาได้ เป็นอย่างนั้น ดังนั้นเราต้องยอมสละความชั่วเสียก่อน เหมือนอย่างบุคคลจะปลูกต้นไม้ลงในสวน ในดินตรงนี้ แต่มีหญ้ารกอยู่อย่างนี้ เราต้องไปคายหญ้านั้นให้เตียน โลงเสียก่อน อย่าให้หญ้ามันขึ้นมาท่วม ต้นไม้นั้นได้ เช่นนี้ปลูกต้นไม้ลงในดินนั้นมันก็จะงอกงวย งอกงามเจริญขึ้นมาได้ ให้ลองคิดดูอย่างนั้น ตั้งแต่แผ่นดินมันก็ต้องมีหญ้า เป็นเครื่องประดับอยู่อย่างนั้นแหละ แต่หญ้านั้นไม่ค่อยเป็นประโยชน์ แก่มนุษย์เท่าไรหรือนักแต่ก็มีประโยชน์ไม่น้อยเหมือนกันแหละ สำหรับวัวควาย ช้างม้ามันอาศัยกินหญ้านั้นแหละ แต่ว่าหากเป็นศัตรูพืชของมนุษย์ที่ปลูกฝังลงไป ต้องได้คายทิ้งต้องได้ชำระมันไป อันนี้เรียกว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ลองคิดดูให้ดี มีทั้งคุณ มีทั้งโทษเหมือนกันหมดเลย ดังนั้นเราจึงไม่ควรที่ไปรังเกียจเดียดฉันท์ แม้แต่หมู หมา เป็ด ไก่ ช้าง แมว สุนัข อะไร ต่ออะไรก็ตามแต่ มันก็มีประโยชน์แก่มนุษย์ไม่น้อยเหมือนกันนะ ดังนั้นอย่าไปรังเกียจมัน อย่าไปเฉียน อย่าไปตีมัน ถ้าหากว่าเป็นสุนัข จรจัด เห็นมาสงสารก็เอาข้าวให้มันกินบ้าง ให้มันประทังชีวิตมันไป อย่างนี้เราก็ได้บุญไม่น้อยเหมือนกันนา เพราะฉะนั้นก็ขอให้พากันพิจารณาดู

พุทธภาษิตที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ ดังที่ยกขึ้นในเบื้องต้นนั้นว่า มโนปุพฺพุทฺถกมา ธมฺมา แปลว่าธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อน มโนเสฏฺฐา มีใจเป็นใหญ่ มโนมยา สำเร็จแล้ว ด้วยใจ ดังนี้ ถ้าหากว่าใจของเราฟ่องใส ใจเบิกบาน ใจดี การกระทำความดี ก็ทำได้ด้วยกาย วาจา ใจ นั้นบุญกุศลก็ย่อมงอกงามเจริญขึ้นได้ เพราะว่าบุญ และบาป ไม่ใช่บุญ ไม่ใช่บาป มันมีจิตเป็นผู้สร้างขึ้นมาจากที่ว่ามีมาแล้วแต่เบื้องต้นแหละ อย่าไปลืม ฉะนั้นเราไม่ชอบบาป บาปมันก่อทุกข์ให้แก่เราๆ ไม่เอามัน สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าบัญญัติห้ามไว้เป็นบาป เราจะไม่ทำเราจะไม่ล่วงเกินเลย เพราะว่าพระพุทธเจ้ารู้ดีกว่ามนุษย์ และเทวดาทั้งหลายทั้งหมดเลย ถ้าไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแล้วก็ไม่มีความเชื่อหรือในโลกอันนี้แหละ ให้คิดอย่างนั้น ถ้าหากว่าเราสละชีวิตบูชา คำสอนของพระพุทธเจ้าได้ พระพุทธเจ้าสอนให้เว้นจากโทษอย่างนั้นๆ ก็เว้นตามเลย เอ้ามันจะได้อยู่ได้กิน ไม่สมบรูณ์พุลสุขเท่าไรก็ช่างเถอะ ใจโลกนี้มันก็ไม่ยั่งยืนอะไรดอก

แต่เศรษฐีมันก็ยังตายได้เหมือนกันนะ ไม่ใช่ตายแค่คนโรค คนจนนา คิดเข้ามา
เทียบเคียงหลายเรื่อง เข้ามาประกอบกันเข้าไปแล้วก็ มันก็ยินดี ยินดีเป็นอยู่ด้วยศีลด้วย
ธรรม ไม่ล่วงศีลแม้จะอดอยาก ปากแห้ง อยู่ข้างก็ช่างมันขอให้มัน ศีล ประคับอยู่ที่ กาย
วาจาใจแล้วพอแล้ว ถ้าผู้ใด สละลงได้อย่างนี้แล้ว แน่นอนนะ นับตั้งแต่ชาตินี้ไปขึ้นชื่อว่า
ความทุกข์ จักไม่มี เพราะว่าผู้ไม่ทำบาป ผู้ไม่มีบาปติดตัวแล้วนะ ไปเกิดที่ไหน ก็เกิดดี
เกิดในถิ่นที่มีความสุขความเจริญมีอายุ ยืนยาวนาน มีผิวพรรณผ่องใส สมบูรณ์ด้วยโภคะ
สมบัตินานาประการ คนมีบุญนะ ถ้าหากว่ามีบาปติดตามไปแล้ว มีเงินทอง มากเมื่อไร
โจรมันก็ไปรวมหัวกันจี้เอา ปล้นเอาเอาบ้านเอาเรือน ฉิบหายวายวอด นั่นละเรียกว่าบาป
มันตามสนองเอา บุคคลผู้มีบุญวาสนาบารมีอย่างเดียว ไม่มีบาปติดตามมา มีสมบัติโภคะ
อันใดก็ล้วน แต่เป็นที่รักที่ชอบใจ แล้วก็ให้มีความสุขความสบาย ไม่มีโจรขโมยอะไรจะ
มาจี้มาปล้นมาหลอกลวงเอา เพราะว่าบุญกุศลของผู้นั้นนะ ช่วยรักษา ไม่มีภัยอันตราย
ใดๆ เหมือนอย่างที่จะยกเรื่องราวของ ลูกของนาโสภณีนคนหนึ่ง ตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้า
โน้นแหละ ธรรมดาคนผู้หญิงโสภณีสมาสนั้นนะ เมื่อเขาได้ลูกมาเป็นลูกผู้ชายเขาไม่เลี่ยน
นะ เขาวางมันหากินช่วยแม่ไม่ได้ ถ้าเป็นลูกผู้หญิงมาเขาเลี่ยนไว้ วางมันบัดนี้ โสภณีน
หนึ่งได้ลูกผู้ชายมา เลยไม่เอาละ ไม่เลี่ยนเอาใส่หม้อ แล้วก็เอาหม้อนั้นวางบนถาด ถาดนั้น
ก็เป็นถาดดินน้ำซึมไม่ได้ แล้วก็เอาไปไหลล่องน้ำเลย ไหลล่องน้ำแม่คงคาประเทศอินเดีย

เอาบุญของเป็นก็มี น้ำมันพัดเข้าไปลอยอยู่ ทำน้ำแห่งหนึ่ง บัดนี้มีเศรษฐีคนหนึ่งลง
มาอาบน้ำ มาเห็นหม้อลอยอยู่นั้นละก็ แหกถ้วยออกไปเอาหม้อเอาถาดนั้นมาดู อ้าวก็
เป็นเด็กน้อย นอนอยู่ในหม้อนั้น ก็เอ็นดูสงสารก็นำไปเลี้ยงไว้ ในบ้าน พอเลี้ยงไว้แล้ว
มันใหญ่โตขึ้นมา แล้วเศรษฐีก็คิดว่าเอ๊ะ เด็กคนนี้นมันต้องเอาไปฝากพระ ให้พระท่านสั่ง
สอนให้มันรู้ศีลรู้ธรรม เสียก่อนแล้วมันจะดีว่าฉันนะ ก็เลยเอาไปฝากท่านพระมหากัจจาย
นะเถระเจ้า อ้าวเศรษฐีคนนี้เป็นโยมอุปฐากของท่าน เศรษฐีนั้นก็เลี้ยงไว้ มันก็ใหญ่แล้วนี่
เป็นหนุ่มแล้ว เศรษฐีนั้นอยากจะทดลองบุญกุศลของเขา ดูว่าเด็กคนนี้จะมียุจริง
หรือไม่ ถ้ามีบุญก็จะแต่งงานให้กับลูกสาว ถ้าไม่มีบุญก็จะไม่แต่งงานให้ บ้านนั้นก็ขาย
ของ ตลาดสดพอรุ่งเข้ามาแล้ว ก็เอาของสินค้า ใส่วางเงินไปวางขาย บัดนี้เมื่อได้ลูกเลี้ยง
ลูกบุญธรรมมา ก็เลยเอ้าให้ลูกไปนั่งขายของนะว่าฉัน พ่อแม่จะไปทำธุระทางบ้าน บัดนี้
ลูกชายเลี้ยงนั้นก็นั่งขายของอยู่เลย โยธบรรดาคคนในตลาดมันหลังไหลไปซื้อเอา แต่ของ
เด็กหนุ่มคนนั้นนะ ไม่ทันไรหมดเลยของที่เอาไปวาง กลับไปบ้านด้วยภาชนะเปล่า กับ

เงินเอาให้พ่อให้แม่ เอ้าพ่อแม่ก็ทดลองคู่อีกวันที่สอง ให้ชนของไปวางขายตลาดสดอีก คนก็หลังไหลมาซื้อเอาจนหมดอีก วันที่สามอีกคนก็หลังไหลมาซื้อเอาหมด พ่อกับแม่ก็เลยนึกว่าอ้อ ไอ้เจ้านี้มีบุญหนักจริง ๆ บุญเขามากจริงๆ ก็เลยสร้างเรือนหอขึ้นหลังหนึ่ง แล้วก็ทำพิธีแต่งงานให้กับลูกสาว

พอแต่งงานให้แล้ว ไม่ทันไร ภูเขาทองก็โผล่ขึ้นหลังบ้านเลย พร้อมด้วยขวานเพชร เล่มหนึ่ง ขวานเพชรนั้นสำหรับพ่อบ้านเท่านั้นแหละ ไปลับเอาทองคำนั้นได้ แต่ผู้อื่นลับไม่ได้ เพราะมันเป็นบุญวาสนาของคนนั้นโดยตรง บัดนี้อยู่มาพ่อบ้านแม่บ้านนั้นก็เลยได้ ลูกชายสามคน พ่อได้ลูกชายสามคนแล้ว ผู้พ่อเนี่ยนะ ก็ได้ไปพึ่งเทศน์ของพระพุทธรเจ้า บ้อยบ้อย ก็อินทรีย์บารมีแก่กล้าขึ้นมาแล้ว ก็เลยนึกว่าจะมอบหมายสมบัติอันนี้ให้แก่ลูก เอ้าคนใดมันได้ทำบุญกุศลร่วมกับพ่อมาแต่ก่อน ให้เขาเลี้ยงเอา เอาขวานเล่มนั้นไปลับ ทองคำได้สักก้อนหนึ่ง แล้วผู้นั้นก็ชื่อว่าได้ทำบุญร่วมกับพ่อ แม่มาแต่ชาติก่อน เรียกลูกชายสามคนมา บัดนี้พ่อก็แก่ชราแล้ว พ่ออยากจะออกไปบวชแล้วลูก อยากจะมอบสมบัติให้ลูกแต่ว่า พ่อมอบให้แก่บุคคลผู้มีบุญ ที่ได้ทำร่วมกับพ่อ แม่ มาเท่านั้นเอง ถ้าผู้ใด ไม่ได้ทำร่วมกับพ่อ กับแม่มา พ่อก็จะไม่มอบให้ ให้ลูกนั้นอธิษฐานเอา ว่าข้าพเจ้าได้ ทำบุญกุศลร่วม กับ บิดา มารดา มาขอให้ข้าพเจ้านี้ตัดก้อนทองคำนี้แตกไปได้ ก้อนหนึ่ง ผู้พี่ชายคนหัวปลีก็ อธิษฐาน อธิษฐานแล้วก็ สับลงไปไม่แตกเลย ไม่ได้สักก้อนเดียว เอ้า น้องคนที่สอง ก็อธิษฐานจิตแล้วเอาสับลงไปมันก็ไม่ได้อีก บัดนี้คนที่สามมาอธิษฐาน จิตใจ ว่าข้าพเจ้า ได้ทำบุญกุศลร่วมกับบิดา มารดา มาที่ขอให้ สับทองคำนี้แตกมาได้ก้อน หนึ่ง พ่ออธิษฐานแล้วก็สับลงไปทองคำก็แตกได้ก้อนหนึ่งจริงๆ ผู้พ่อจึงว่าเออ ไอ้เนี่ย แก มันได้ทำบุญกุศลร่วมกับพ่อมา แต่ชาติก่อนนะเนี่ยนะ เราก็จึงต้องมอบเขาทองคำนี้ให้แก่เธอ ผู้เดียวเลย แต่ว่าเธออย่าไปทิ้งพี่ชายสองคน ให้ช่วยเหลือดูแล ให้เขามีความสุขตาม สมควร ผู้ลูกชายก็ยอมรับว่า ผมจะไม่ทิ้งพี่ชายทั้งสอง จะดูแลไปตลอดโน้นแหละว่างั้น บัดนี้เนี่ยผู้พ่อก็เลยหนีไปบวช เท่านั้นแหละ บวชแล้วปฏิบัติไม่นาน ก็สำเร็จอรหันต์

บัดนี้พระพุทธรเจ้าก็ เมื่อมีผู้ไปทูลถาม ว่าทำไมเศรษฐีถึงได้ออกบวช ว่างั้นทำไม เศรษฐีนี้จึง มอบสมบัติให้ลูกคนเดียวเท่านั้น ภูเขาทองคำทั้งลูก แท้ๆ ว่างั้น พระพุทธรเจ้า จึงได้ทรงแสดง ว่าคนเหล่านี้แต่อดีตชาติเขามีความเกี่ยวข้องกันมา อย่างนั้นๆ อย่างที่เล่า มา ว่าตั้งแต่ศาสนาพระพุทธรเจ้ากัศสปันุณ พระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานบัดนี้ ชาวเมืองก็พากันสร้างพระเจดีย์บรรจุพระบรมธาตุของพระองค์ไว้ กราบไหว้บูชา บัดนี้

ไอ้ครอบครัวหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้วัด ไม่ไกลเท่าไร เป็นช่างทองนั่งตีทองรูปพรรณขาย บัดนี้ วันหนึ่งพระมายืนบิณฑบาตหน้าบ้าน ไอ้ช่างทองผู้เป็นพ่อบ้าน เห็นเข้าแล้วก็ต่อว่าพระ บัดนี้ เฮ้ยพระนี่ มีแต่เที่ยวของท่านเขาแต่ละวัน เกียจคร้านไม่ทำการทำงานอะไรเลย อย่างนี้ไม่สมควรดอก มาทำอย่างนี้นะ ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร แก่คนหมู่มากเลย พระ ท่านยืนอยู่พอประมาณแล้วท่านก็ ไปบ้านหน้าต่อไป ฝ่ายเมียได้ยินข่าว ต่อว่าพระอย่าง นั้นก็เลยมา พุดกับพี่ว่าเอ๊ะ แล้วทำไมคุณจึงไปคำไปว่าพระ เสียๆ หายๆ อย่างนั้น พระ ท่านทำอะไรให้แก่คุณล่ะ ท่านก็มายืนอยู่เฉยๆ เราจะมีศรัทธาใส่ให้ ก็ไม่ได้ ไม่มีศรัทธาไม่ ใส่ให้แล้วท่านก็ไปที่อื่น ท่านไม่ได้ทำความเดือดร้อนอะไรให้แก่ใครนี่ ชื่อว่าคุณทำบาป ทำแบบนี้ว่างั้น สามีได้ฟังเมียพุดนั้นก็เอ้อ จริงนะฉันเปลอแล้วฉันพุด ไปด้วยโมโห โทโส ต้องเป็นบาปแน่ว่างั้นแล้วทำยังไงล่ะ ฉันจึงจะพ้นจากบาปนี้ได้ อ้าวคุณต้องได้ ดอกไม้รูปเทียนนะ เข้าไปขอขมาโทษท่านเสีย เมื่อท่านให้อภัยโทษแล้ว โทษนั้นก็ จะหมดไปเท่านั้นละว่างั้น พ่อบ้านคนนั้น ก็ได้ดอกไม้รูปเทียน เข้าไปหาพระองค์นั้น ไป แสดงสารภาพความผิด ที่ได้ว่าคำหยาบคายกับท่าน ขอให้ท่านอโหสิกรรมให้ด้วย พระองค์นั้นเข้าใจว่าท่านคงเป็นนักปราชญ์และเป็นพระอรหันต์ หรือก็ไม่รู้ ท่านก็เลยพุด ว่า โยมมาขอขมาโทษแต่เพียงวาจาเฉยๆ เท่านั้น โทษคงจะไม่หมดหรือว่างั้น อ้าวแล้วจะ ให้ผมทำยังไง อ้าวโยมเป็นช่างตีทองนะ ขอให้โยมตีทองคำเป็นกระถางดอกไม้ทั้ง กระถางเลย ตีเสร็จแล้วก็ให้เอาดินเอาปุ๋ยเข้าไปปลูก ต้นไม้ที่มีดอกขึ้นมาบานสะพรั่งแล้ว ก็เอา กระถางดอกไม้ นั้น มาบูชาพระเจดีย์นี้ ขอขมาลาโทษ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กันอย่างนี้แล้วโยมจะพ้นโทษ ว่างั้นนะ

เออถ้างั้นทำก็ทำ กลับไปบ้านก็เลยเรียกลูกชาย สามคน มาหา แล้วพุดให้ลูกชายฟัง ว่าพระท่านแนะนำให้พ่อตีกระถางทองคำ ปลูกดอกไม้ไปบูชาพระธาตุของพระพุทธเจ้า ฉะนั้นขอให้ลูกทั้งสาม ช่วยพ่อด้วยว่างั้นนะ บัดนี้ลูกชายสองคนนั้นนะ บอกว่า อ้าวพ่อ ทำผิดเอง พ่อก็ทำเองสิ ลูกไม่ได้ทำผิดนะ ลูกจะไปทำ ทำไม ว่างั้นนะ ส่วนลูกชายคนที่ สามนั้น พ่อชักชวนให้ทำ ตีกระถางทองคำดอกไม้ก็ทำ ช่วยพ่อจนเสร็จ ลงไป แล้วก็จน ได้ไปถวายพระ ขอขมาลาโทษอย่างว่านั่นแหละ โทษก็เลยหมดไป

ที่นี้อานิสงส์ และผลที่เพื่อนได้ตีทองคำ เป็นกระถางดอกไม้บูชา พระบรมธาตุของ พระพุทธเจ้าก็สสปะ นั้นนะ ก็บันดาลให้ เพื่อนเกิดมาในชาตินั้นก็จึงว่า ภูเขาทองคำไหล ขึ้นมาหลังบ้านนั่นแหละ เมื่อแต่งงานแล้ว ในที่สุดเมื่อลูกชายสามคนนั้นเจริญวัยใหญ่โต

มาแล้ว พ่อก็คิดอยากออกบวชจึงว่าได้ ให้ลูกชายสามคนนั้นมาเลี้ยงบารมี เอาภูษา
ทองคำลูกนั้น ให้อีสองคนผู้พี่นั้น ไม่ทำงานไม่ตีทอง ไม่ตีกระถางทองคำตั้งแต่ศาสนา
พระพุทธเจ้ากัศสปะโน้นนะ ไม่ตีกระถางดอกไม้ช่วยพ่อ มีแต่คนที่สามทำช่วยพ่อ พอ
ผลมาปรากฏในชาติศาสนาพระพุทธเจ้าของเรา นี่จึงว่าผู้พี่ชายสองคนนั้นเอาขวาน ไป
สับทองคำนั้นไม่ได้ หน้อยเดียวเลย นี้อย่างนั้นแหละ เรียกว่าการกระทำความดีนั้นใคร
ทำใครได้ออย่างว่านั้นแหละ

ส่วนคนที่สามผู้น้องชายคน ที่สุด อธิษฐานแล้วไปสับมันก็แตกออกซึ่งของเขาได้ทำ
ช่วยพ่อ ตั้งแต่ครั้งศาสนาพระพุทธเจ้ากัศสปะโน้นนะ เขาก็จึงได้เจริญรุ่งเรือง ในชีวิตคน
สมัยนั้นอายุยืน ตั้งสองหมื่นปี

เพราะฉะนั้นแหละพวกเราทั้งหลาย พวกเราทั้งหลายพอเมื่อได้ยินได้ฟัง คำสั่งสอน
ของพระพุทธเจ้า ดังอธิบายให้ฟังมาแล้วก็สรุปใจความ ว่าธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อน
อย่างเช่นพวกเราได้ต่างคนต่างคิด จะมาฟังธรรมวันนี้ จิตใจมาถึงบ้านคุณสรศักดิ์ก่อน
แล้วแหละ ร่างกายจึงมาทีหลัง แล้วมีใจเป็นใหญ่เมื่อมา ได้เวลาฟังธรรมแล้วก็ตั้งใจฟัง
จริงๆ ตั้งใจจดจำคำสอนพระพุทธเจ้า ให้ได้จริงๆ นี้เรียกว่าใจเรามันเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง
ทุกอย่าง แล้วเมื่อทำลงไปฟังลงไปแล้ว สิ่งใดที่ท่านสอนให้ละ มันเป็นบาปเป็นโทษ
อย่างนี้เราก็ตัดสินใจละมันลงไป จะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตินอกใจ ไม่
กล่าวมุสาวาท ไม่ดื่มสุราเมรัย กล้วยชา ยาพิษเฮโรอีน ไม่สูบบุหรี่ให้โรคร้ายเบียดเบียน
ร่างกาย ก็ตัดสินใจลงไปแน่นอน เราก็เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ เมื่อมีศีลแล้วก็มีธรรม มีเมตตา
กรุณาอยู่ในใจ ไม่อิจฉาริษยา ไม่เบียดเบียนใคร รู้จักให้อภัยแก่บุคคลผู้ทำผิด ต่อตน เข้า
ไปใจก็เป็นสมาธิ ตั้งมั่นอยู่ในบุญในคุณแก้วสามประการนี้ อันนี้แหละเป็นหนทางไป
สวรรค์ไปสู่พระนิพพาน เพราะฉะนั้นพุทธบริษัททั้งหลายก็ขอให้พากันคิด ขอให้พากัน
ตรองให้เข้าใจคำว่าธรรมทั้งหลาย ที่เป็นบุญเป็นบาปเนี่ยะ ไม่ใช่บุญใช่บาปมีมีใจถึงก่อน
มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จแล้วด้วยใจทั้งนั้นเลย ใจเป็นผู้สร้างจึงมีได้ บุญบาปคุณโทษดังกล่าว
มานั้นนะ ถ้าใจไม่สร้างอันใดแล้วไม่มี ดังนั้นให้พากันรักษาจิตใจของตนเสมอ ไปไหน
มาไหนก็ถ้าไม่มี เรื่องอื่นที่จะคิด เราก็บริกรรมพุทโธ นึกพุทโธเอาคุณพระพุทธเจ้า มาตั้ง
ไว้ในใจ ของเราเรื่อยไป พระคุณของพระพุทธเจ้ายังรักษาจิตใจของเรา ไม่ให้ตกไปในที่
ต่ำ ไม่ให้เป็นบาปเป็นกรรม เป็นเวร ทำให้ใจสูงไป อยู่ด้วยเมตตากรุณา ดังแสดงมา เอวัง
ก็มีด้วยประการะ ฉะนี้ [หลวงปู่ให้พร.....](#)

